

1991

ЛИПЕНЬ

№13

ISSN
0132-4462

Перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДОПЕКЛО

З ТОРБОЮ ЧИ ПО
СОВІСТІ?

Оце зовсім недавно один редакційний працівник проходив під вечір повз огорожу великого столичного заводу. Й випадково став свідком такої сцени. Двоє чоловіків у робочих спеціалках обережно і з любов'ю приймають від третього, котрий завісив з того боку огорожі, якусь велику металеву конструкцію. Конструкція була виконана з нержавійки й нагадувала водночас пральну машину, самогонний апарат і невеликий реактивний двигун.

Наш працівник мимоволі замилувався невідомою машинерією, а замилувавшись, зупинився, чим негайно привернув до себе увагу.

— Чого витріщився? — флегматично буркнув один із чоловіків. — Не бачив, як крадуть?

— А ви що — крадете? — простодушно перепитав мимовільний свідок.

— Не мітинг же проводимо, — озвався другий чоловік. А третій, той, що завісив із огорожі, підсумував бесіду:

— Слухай, допитливий, ти по мармизі давно одержував?

Наш допитливий, хоч по мармизі одержував такі вже давенько, зовсім не мав бажання освіжити цю процедуру — причому не в пам'яті, а в натурі — й тому поспішив щезнути, щоб не дратувати представників «його величності робітничого класу», заклопотаних звичною справою — лиходійством.

На жаль — звичною.

Але звичною не лише для нього — «найпереводішого в світі класу», як пишуть іменували його у недалеці й давніші часи наші урядові достойники. З жалем доводиться констатувати, що виробниче злодійство стало нормою саме соціалістичного життя, коли все довідкіл теоретично належить усім, а практично — нікому. То чого ж із ним — нічим — панькатися? Тягни, хто скільки може, — та й по всьому.

Й тягнемо. Високи тягнемо — по всій нашій неозорій вітчизні. І те, що погано лежить, і те, що лежить добре...

Симпатична молода колгоспниця, яка чесно, підкреслено — чесно виконує усі свої обов'язки в ланці, — на запитання: а де ж ви добуваєте корми для численної живності у своїй присадибі — а там і корова, і теличка, і п'ятеро-шестеро кабанчиків, і безліч гусей, індиків, качок і кур, — щиро здивувалася:

— Як де?! Щось вирощуємо в городі, щось випикуємо в колгоспі, а все інше — крадемо!

— Де... ким... крадете?

— Тю! Ну які ж ви нетямущі! У колгоспі ж і крадемо!.. І це, повторимо, за тієї парадоксальної умови, що вона не якийсь паразит, а таки ж трудівниця, яка чесно і ой як важко працює коло землі...

А один із відвідувачів редакції — з тих, що звикли будувати своє життя при допомозі ліквітів, і в даному разі бажав використати «Перець» для вибивання нової машини як інваліду війни, хоч воював тільки з власною тещою, — діловито запитав, окинувши оцінюючим поглядом убоге журналістське причиндалля:

— А що ж ви тут можете укрasti?

Й дуже здивувався й навіть розчарувався, коли довідався, що в редакції красти просто немає чого. Якби було — може б, і ми крали? Як усі...

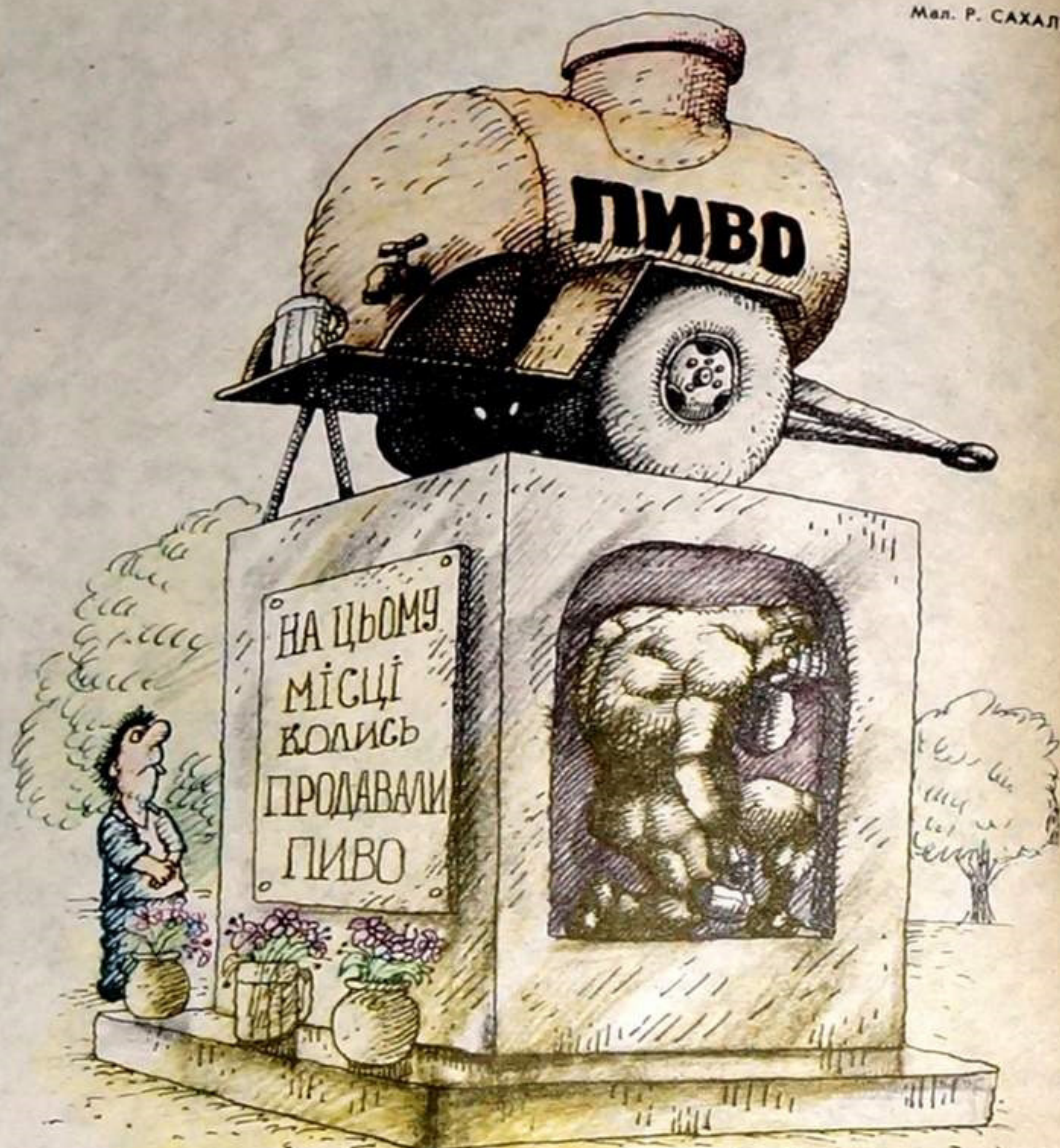
І нехай не ображаються на нас за ці слова — «як усі» — чесні люди. Позаяк розкрадання таки ж стало масовим. Кого сьогодні здивує сотенними чи тисячними сумами поцупленого? Та нікого! Мільйони, десятки мільйонів — ось як високо сягнула вже планка нашої звички до крадіяства.

Початок же масштабному, глобальному розтяганню суспільного добра поклали, звісно ж, не робітники й не колгоспники, не інженери й не продавці магазинів. Ні — це зробили ті можновладці, хто, на словах сповідуючи відані ідеали соціалізму й моральним нормам будівництва комунізму, на ділі створив систему, за якої країна стала їхньою персональною вогниною і особистою кормушкою. Бо ж давно відомо — найпаскуднішим наслідком будь-якої диктатури і тиранії є моральний розклад суспільства, перекосована свідомість людей, які, бачачи, що діється «нагорі», досить швидко сформулювали і своє ставлення до крадіяства: «Ім можна, а нам — ні!».

З біблійських часів злодійство вважається одним із найстрашніших — смертних гріхів. «Краще піти з торбою по світу, аніж укрasti» — хто з нас нині пам'ятає і дотримується цієї простої істини?

Щоправда, на сьогодні ми вже стоїмо на грані того, щоб піти з торбою. Але ж не хочеться, ой як не хочеться — правда ж, люди добрі! Навпаки — ми хочемо жити достойно. Заможно. Як у «тих світах».

Та чи зможемо добитися цього (навіть за умови найпродуктивнішої праці), якщо не почнемо робити те, що залежить не від бога, не від царя й не від якогось герою, а тільки й лише від кожного з нас із вами — жити по совісті!

Упевнений, що якби подібне трапилося тоді, коли термін «перебудова» вживався переважно у вузько-професійному сенсі, місцева преса Кіровоградщини зарясніла б переможними репортажами типу «приймай, Батьківщино, у свої засіки рекордний урожай!», а згодом на аграрному небосхилі області засяяла б не одна Зірка Героя. Не кажучи вже про те, наскільки прибуло б полку орденосців та медалістів.

А тепер дивіться: 1989 рік — у засіки Батьківщини відправлено 93,6 тисячі тонн зерна понад план, торік — ще на третину більше.

Однак, наскільки мені відомо, жодної дірочки ні в керівному лацкані, ні в лацкані рядового учасника минулорічної битви за врожай не проколото. Не хизувалися успіхами й з обласних трибун. Єдине що, так це попереді Кіровоградщини, никаючи лабіринтами Держагропрому та інших високих республіканських інстанцій, намагалися донести відрадні цифри до свідомості господарів цих кабінетів, слізозоволяючи не залишити без уваги хліборобську звитягу й височезну свідомість: мовляв, усі навкруг коудру на себе тягнуть, а ми навпаки. То дайте ж нам чесно заслужене...

Але з передовиками особливо не панькалися. Не усвідомлюєте ситуації, товариші, — розгумачували їм. Так, ви перевиконали, зате Україна в цілому не виконала святого обов'язку перед іншими республіками-сестрами, відправивши в союзні засіки лише вісімдесят з хвостиком процентів зерна до плану. Через отих, що сидять на лантах зерна нового врожаю і бояться з ним розпрощатися. От і нам у відповідь перепало менше.

Але ж ми святий обов'язок виконали! — уточнювали попереді.

Для союзного прем'єра наша республіка — це одна сім'я, яка платить сімейний податок у цілому... Почекаємо, поки в інших членів сім'ї прокинеться свідомість.

Дехто, очевидно, вже здогадався, що не орденів та медалей випрошували представники Кіровоградщини. Якби тільки в ордені й медалі усе випиралося, то ніякої проблеми не виникло б. Та в тім-то й річ, що

коли навіть гроші з кожним днем усе в меншій ціні, бо за них нічого не купиш, то й на самих моральних стимулах далеко не заїдеш. Отож Рада Міністрів СРСР свого часу й вирішила заохотити господарства стати зі своїм товаром у чергу до державних засіків — видала розпорядження, за яким надплановий продаж сільгосппродукції мав стимулюватися зустрічним продажем великих потрібних для вантажних і легкових автомобілів, автобусів і спецтехніки, труб і металопрокату. Словом, ідеальна картина бартерного обміну на державному рівні: ти мені додаткову пшеницю, я тобі додатковий екскаватор чи трактор, ти мені надплановий соняшник, я тобі труби, газфікуйся.

В обіймах

Проте, як відомо, розпоряджень та постанов і за всі роки розвинутого соціалізму не бракувало, розподіляти усі ми мастаки. Не менш відомо також, що трактор на папері і трактор у натурі — це зовсім не одне й те ж. Та, видно, добрий урожай такі трохи затуманив голови керівним товаришам-кіровоградцям. Бо забули вони про нюанси планової економіки, коли одні виробляють, а інші на свій роздум розподіляють; отож прикинули, яка додаткова матеріально-технічна благодать при такому врожаї спаде на область, і заходилися переконувати голів колгоспів, що Батьківщина їхньої високої свідомості не забуде. Саме переконувати, бо нині, слава богу, одного звінка з райкомом вже мало, щоб заради перевиконання плану вимести з колгоспної комори все до останньої зернини.

А вона, Батьківщина, взяла та й забула. Спочатку в особи Держагропрому СРСР, а потім його видозмі-

РІЧКА СТАНЕ ВЛАСНІСТЮ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Незвичайне рішення прийняв Долинський райвиконком. Жителю села Тяпче Б. І. Поповичу він дозволив приватизувати річку Саджівку, що під час повені протікає через його двір. На цей благородний крок представники влади зважились тільки тому, щоб хоч якось компенсувати Богдану Івановичу ті збитки, яких він зазнав через цю річку. Тим паче, що ділянку під майбутню забудову колгоспник вибирав не сам, а з легкої руки самого райвиконкому.

ПЕРШІ ЖЕРТВИ

Як передає наш львівський кореспондент, жителі села Гірське Миколаївського району також мають свою зону... екологічної біди.

А створили її керівники місцевого колгоспу імені Мічурина, які цієї весни дали вказівку розкидати по луках міндобрива. Першими, хто став жертвою цього аграрного свавілля, вийшли корови, що належать приватному господарю. Накуштувавшись вдосталь молодого трави, Зорьки та Маньки тут же перевернулись догори ногами.

Василь КРАВЧУК

БАГАТА НАТУРА

За плюралізму нині все можливо.
В Івана, бачте, йдуть успішно справи:
Матеріали тягне він наліво,
А поглядів дотримується правих.

ВМІЄ ПОРІВНЯТИ

Микола на річці — з бувалих бувалець,
Тож розповідь в нього про рибу така:
— Оця, що впіймалась, дивіться, — на палець.
А та, що зірвалась, була, як рука...

ОСТАННЯ СПРАВА СЛІДЧОГО

м. КНІВ. (Кор. ТАП). Із тяжким розладом нервової системи до психіатричної лікарні було доставлено приватного детектива О. З його слів медики зрозуміли лише одне: що він узявся за непосильну для себе справу — розплутати таємницю зникнення у приймальному пункті прання № 149 нової білизни, яку громадянка О. І. Ширяєва здала сюди ще рік тому. Та всі зусилля О. виявились марними.

«Від нашого сервісу будь-хто збожеволе», — сумно констатували лікарі, встановлюючи діагноз приватному сищику.

ВІДПОВІДЬ БУЛА ВИЧЕРПНОЮ

ЗАКАРПАТСЬКА область. (Кор. ТАП). Три роки на сухій дісті вже перебувають мешканці відомчого будинку № 103 по вулиці Богдана Хмельницького, що належить Рахівській картонній фабриці.

На запитання нашого кореспондента, що означає цей новий вид харчування, дистанти кволо відповіли:

— А ви поживіть три роки без води та з електроплитами, де погоріли конфорки, тоді самі все зрозумієте...

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ни — Державної комісії з продовольства і закупів. Ні, вказівки і розпорядження були. Та поки вони пробрались крізь республіканський Держагропром, то вийшло, що отої велмиї потрібної для села матеріально-технічної продукції під зустрічний продаж за позаторишній трудовий успіх кіровоградцям залишено менше половини. Якщо конкретно, то оце «менше половини» становить 92 вантажних автомобіля за зерно плюс 96 — за соняшник, 54 легкових, 22 автобуси, 8 автокранів і так далі. А за минулорічні надпланові десятки тисяч тонн хліба недодали ще більше. Супроводжуючи це закличками повернутися обличчям до села і забезпечити його пріоритетний розвиток.

бартера

А повертатися і забезпечувати непотрібно. Досить лише робити так, як це прийнято між солідними компаньйонами: пообіцяв — виконай. А не суши голову над тим, як би однією рукою компаньйонові дати, а другою забрати удвічі більше.

На сьогоднішній день, наприклад, пріоритетна увага селу вилася в те, що після відомої павловської «реформи ціноутворення» і підвищення оптових цін колгоспам та радгоспам справді переплачує удвічі більше за кожну здану тону сільгосппродукції. Зате, скажімо, ремонт двигуна подорожчав утричі, а ціни на сільгосптехніку підскочили ще вище. Вимальовується парадоксальна ситуація: комбайн потрібен колгоспові, власне, лише для того, щоб зібрати хліб і продати його державі за встановленими нею ж цінами, а за комбайн з нього деруть стільки, що урожаю, у принципі, вистачає лише для того, щоб розрахуватися за покупку. Та й то за умови,

що комбайн виділять. Бо я, наприклад, скільки живу, стільки й пам'ятаю заклички повернутися до села обличчям і поліпшити його матеріально-технічне забезпечення. А кому повертатися? Я, скажімо, ніколи й не відвертався. Повертатися, мабуть, необхідно тим, хто закликає. Бо це завдяки їм те ж таки кіровоградське село недоодержало левової частки лісоматеріалів, металу, труб, чимало сільгосптехніки, хоч справно продавало і хліб, і до хліба.

А тому, коли наш вельмишановний глава союзного кабінету міністрів, відповідаючи на запитання парламентарів: «Куди ж подівся минулорічний рекордний урожай?» — обурено пояснив, що його колгоспи України притримують, вимагаючи від центру нових і нових тисяч легкових автомашин, мені не хотілося поділяти його обурення. Бо не від гарного життя притримують, а тисячі представників колгоспів та радгоспів гастролюють нині країною, вимінюючи за хліб та м'ясо усе, що потрібно селу, — від металопрокату до шкарпеток. Поки система за принципом «крок уперед, два кроки назад» рухається до ринку, внизу цей ринок уже сформувався. Навіть початківцеві-постачальники нині скаже вам, що тонна м'яса іде за тону труби, скільки зерна потрібно за вагон дощок, а де цемент дають лише за курятину. Первісний натуральний обмін, який у нас інтелігентно називають бартером, усе міцніше бере в обійми те, що недавно називалося економікою розвинутого соціалізму, залишаючи голодними і босими всіх, хто не має нічого для обміну.

— Нічого не втямлю, — прокоментував ситуацію один мудрий голова колгоспу-мільйонера, — твердять про переваги колгоспного ладу і в той же час своїми реформами ці колгоспи душать фінансово. Тепер от про різні форми власності на землю розмови завели. А хто у ж таких умовах на ноги зіпнеться, коли навіть від наших мільйонів уже ріжки та ніжки лишились?

Скупий, як відомо, платить двічі. Це в нормальному суспільстві. У нас же за недалекоглядну скупість, як його називають, центру, розплачуються ті, кого й так обдирають, як липку. Себо ми з вами.

В. БОНДАРЕНКО.

— Парашут не продасте?!

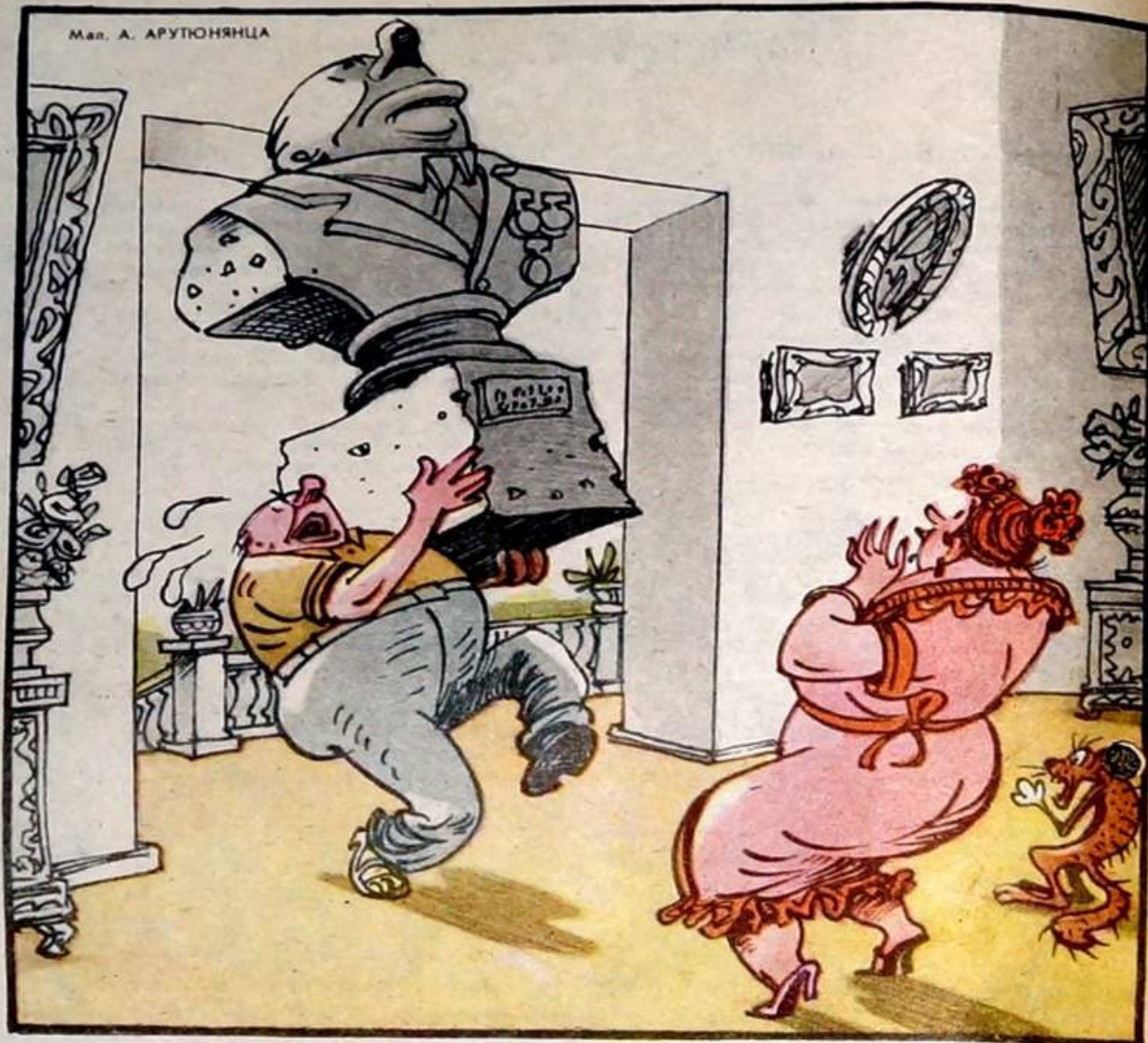
У будинкоуправління
Дзвонить якимось Нелю:
«Протикає в мене знову
У квартирі стеля!
Скільки буде заливати
У моєму домі?»
А з будинкоуправління
Відповідь відома:
— Ви, шановна, припиняйте
Нас шантажувати!
Подзвоніть в метеослужбу,
Там повинні знати.

Володимир ПЛЮВАКО.

ОЗДОРОВЛЮЮЧИЙ БІГ

Від шести і до семи
В розпал літа і зими,
Чи то дощ, мороз, чи сніг —
Сава знявся — і побіг!..
Став прудкий, як той верблюд,
Скинув жиру цілий пуд,
У сім'ї не бешкетує,
На роботі не сачкує;
Навіть голиться щодня!..
Не натішиться рідня!..
Мовить радо всім жона:
— Біг — то сила чарівна!
Оздоровлюючий біг
Так он Саві допоміг!
Теща, правда, лізе в сварку:
— Це тому, що кинув чарку!
Ну, а батько інше хвалить:
— Це що «Прими» вже
не смалить!
Але знають ще одну
Тільки двоє таїну:
Із шести і до семи
Сава біга
до куми!

Олег ГОЛОВКО.

— Оце забрав свій бюст зі скверу, аби не осквернили...

Владилен ПРУДОВСЬКИЙ

СКЛЕРОЗ

Веде автобус трасою шофер.
Я трохи задрімав під гул мотора.
Та ось зупинка. Входить контролер.
Де ж я квиток засунув свій, от горел!

Забув. По спині аж пробіг мороз...
Та ні, для хвилювань нема причини:
Я пам'ятаю — брав, але ж — склероз!..
— Ви зачекайте, — блимаю очима.

Я — до портфеля, до кишень — нема!
Виходить, що його шукати всує...
Пропав — і все. Ну, хоч зійди з ума!
Це ж скаже — «заєць». Візьме й оштрафує.

А той, усе збагнувши, проказав:
— Я вірю вам! Бувайте! Обмаль часу...
Та я його хапаю за рукав:
— Е, ні, давайте пошукаєм разом!

Допоможіть... — (Самого вже трясє!)
А ревізор: — Та заспокойтесь, діду!
— Та ж на квитку написано усе...
Мені ж потрібно знати, куди я їду!
м. Запоріжжя.

Переклав з російської
Степан ГРИЦЕНКО.ПОВОРОТИ
ДОЛІ

ГУМОРЕСКА

— Повороти долі починаються не коло дорожніх світлофорів, — висловив думку слюсар Гайдук, і всі подумали, що він почне розповідати про зигзаги сімейного життя свого племінника, яким дуже переймався. До того ж, фраза мала явно книжково-газетне походження, і можна було передбачити, що він пов'яже родинні помилки юного Гайдуса з падінням християнських принципів у суспільстві.

Подумавши так, кульгавий Зеник і вуйко Федір розірвали напіл «Молоду Галичину» і демонстративно поринули кожен у свою частину опублікованої анкети, що мала висвітлити образи країн-сусідів і рідного краю. Федір Іванович дійшов якраз до запитання «Як ви ставитесь до туристів із Польщі?» і зденеровано заволагується, а кульгавий Зеник нудьгував над лінією Керзона, коли Гайдук, незважаючи на ігнорування слухачів, сказав:

— Звати його Ара.

Залягла тиша. Вона тривала досить довго, і Зеник, аби викинути з голови Керзона, який, судячи з усього, натягав дроти між Перемишлем і Мостиськами, несподівано для себе озвався:

— То, мабуть, з Галицького базару? Знаю я того Ару — не одну сім'ю розбив. За ранні помідори нижче п'ятнадцяти не спускає.

Загалом він ще продовжував міркувати про Керзона, який, мабуть, добре нахімічив, бо й досі свідків шукають. А озвався до Гайдуса з делікаті — не може в горі людина лишатись самотньою. Тож і додав, аби Гайдуса підбадьорити:

— З тим Арою треба було б насерйозно поговорити.

— Його вже нема, — похитав головою Гайдук.

— Ну, то чого й переживати? Чи, мо', ти його сам з племінником тес... Тоді краще...

Повернув голову і вуйко Федір.

— Ти помовч, а ми нічого не чули, — сказав він.
— Та що ви, колеги, я не про того Ару. У нас в управлінні пташок такий був. Папуга.

— Вмер зі старості? — запитав Зеник. — А у нашому дворі сімця Бодуся фокстер'єр придушив. Що там було! До пані Агати тричі швидко викликали... Кривава історія з Бодусем була відома широкому загалу, а тому не знайшла слухачів. Гайдук повів далі:

— Він був улюбленцем начальства. Разом із сукую Пальмою на складі був поставлений на казенний кошт. І добре відробляв: приїду з тресту — регочуть до сліз з його базікань. А оце завітав «сам», і все навпаки — скандал, гнів.

— Мабуть, той ваш Ара при жінках матюкується? — кинув кульгавий Зеник. — Буває, навіть птиця часом не втерпить.

— Та ні, — махнув рукою, щоб його не перебивали, Гайдук. — Усе було, як завжди. Ара трестівців знав у теорії завжди вітав гаслом: «П'ятирічку за чотири роки!». Міг сказати і «Хай живе світле майбутнє!» Але то після квартальних зборів або після активу, на якому соцзобов'язання брали. Йому, бач, теж треба підсвіжати знання. А тут, коли явився «сам», взяв і бовкнув: «Усі на вибори, усі на вибори!» «Сам» удав, що не чує, почав питати нашого начальника про те, як із планом і людським фактором, Левко Іванович став доповідати, а птиця підлетіла на ближчий фікус і своєї: «Де ваша

РЕАЛІЗМИ

● Чи можуть захистити лівих правоохоронні органи?

● Соціальний стриптиз: народ — голий.

● Коли далі їхати нікуди, виїжджають за кордон.

● Характеристика Агропрому: ні риби, ні м'яса.

● Госпрозрахунок перетворює деяких штатних одиниць на нулі.

● Мистецтво вже не вимагає жертв — воно благує помертвуваних.

● Застійна економіка: всі стоять у чергах.

● Красиво жити допомагає Фортуна, але заважає Фемида.

● І непідкупних можна купити — за договірними цінами.

● Голодні про смаки не сперечаються.

● Міжнародна політика: хай кожний кине свій камінь у чужий город.

Олег СЕІН.

— Ура! Запчастину дістав! За половину врожаю...

громадянська свідомість?». Тут «сам» і визвірився. Це, каже, провокація, глум. Ще, каже, невідомо, чия візьме. Хряснув дверима і поїхав. А Левко Іванович білий, мов імпортний гіпс, закликав посеред кабінету і не зводив очей з Ари: «Ти що ж, купа пір'я, ривавш авторитет? Ти що ж таке верзеш зі своїм шаленим мозком?»

А я так скажу, що і Арі не все відомо, що робиться у нашій будівельній індустрії. Дарма, що на всіх планірках і п'ятихвилинках він не куняє. Звідки йому, бідаци, знати, що на останніх виборах «сам» набрав двісті п'ятдесят голосів з восьмидесяти тисяч! То ж робилося не в кабінеті Левка Івановича, а в сусідній школі...

Послали за мною. Я хожу в найкращих друзях птиці. Левко Іванович вимагає: перевірті гада, Гайдуче. А як перевірши? Узав на кілька днів додому, а він, коли повернувся до кабінету, візьми і рипни на засіданні профкому, коли виступає чоловік із тресту: «А щоб ти сміли написався». Це, баче, у нас з Мисро-сею розмова на таку тему була. І Ара її ж голосом і прорік. Ну, звісно, хтось і засміявся. Зірвали профком. Левко Іванович каже: «Птиця у нас не балансі, відкрутити голову їй не можна. Продайте її, Гайдуче. А виторг піде на соціальні потреби».

Жаль мені було Ару, але пішов із ним на Краківський. Одна бабуся, було, майже купила. Почала вже питати, чи не має він збочень. Я жартоу, мовляв, тільки статеві. Бабуця явно це сподобалося. Пішли у закуток розплачуватися, а Ара візьми і бовкни: «Наша мета — комунізм!». І кілька разів підряд. Та так голосно, що прибіг міліціонер подивитись, чи не пахне мітингом. А бабуся похитала головою і шепелявить: «Птиця із заштою, і не кажіть, пане. А в мене онуки. Ігорчик такі шлова з вулиці приносив...»

— Чутки пішли, — продовжував Гайдук, — по всьому базару. Увесь покупець подався геть, а я з папугою — до Левка Івановича. А той мені: продай птицю, бо піде поголос у верхах, що у нас тут осередок Руху, не дадуть матеріалів під план, повиганяють.

Ну, що тут робити? Взяв я бідачу ще раз додому, мокрою хусткою клітку накривав, курив йому в дзьоба, пивом поїв, щоб пам'ять відбило. Ніби затих, присмирів. О восьмій вечора, перед закриттям пивбару, почав насистувати «Як ішли ми з Дебрецена...» Все, як у порядних людей. Переказую Левку Івановичу, що птиця виправилась, можна повертати до управління. Спочатку не повірив старий фукс, але згодом передає через Жигу (та ви знаєте його, того Жигу, що помилково одружився): хай Гайдук явиться з птицею, але після роботи, коли в кабінеті нікого не буде, і то в п'ятницю, щоб за вихідні, значить, не зіпсував підприємству репутації.

— Так було і зроблено, — по деяких роздумах, викликаних образою за виховання, продовжував слюсар. — З дверей Ара гукнув: «Не стій під стрілою, худобо!». Потім голосом старого Шварца сотворив прокляття за недолив, відповів на якесь запитання з передачі «Що? Де? Коли?». Левко Іванович уважно вислухав птицю і сказав: «Хуліганувато поводить, але й ми не святі».

— Ну, й слава богу, — задоволено підхопив кульгавий Зеник, який завжди розумівся на добрі і злі. Вуйко Федір із меншим захопленням процідив:

— Псуєте гармонію в природі і радісте...

— У тому-то й річ, що нічого не зіпсувалося, — похмуро сказав Гайдук. — У понеділок Ара вже виголошував тост за керманієм всіх наших перемог.

А вийшло воно якось не до речі: якраз прийшла жінка Мельника воювати за квартиру. У них там четверо дітей у гуртожитку знайшлося, поки стояли у черзі. Що тут знялося! Левко Іванович зачинився в шафі, а папуга на все те дивився і кричав: «Верной дорогой идете, товарищи!»

Арі після цього скандалу була б хана, але трапився слушний випадок. Приїхали до нас друзі десь з-за океану чи з Африки досвід позичати. Три дні їздили по об'єктах, доїздилися, що перестали один одного пізнавати. Ламбаду танцювали на вагончику. Коли виряджали, зібралися в кабінеті Левка Івановича. Поцілунки, побажання. А Ара й свої: «Пролетарі усіх країн, єднайтеся!» Гості звернули на це увагу, попросили перекласти. Розляглися оплески. Бабахнуло шампанське. А Левко Іванович попросив тиші і сказав: «Цей птах окрилював нас у нелегкій боротьбі за світові ідеали. Тож хай він і вам допоможе». І передає клітку з Арою у руки гостей.

— Дуже правильно зробив, — сказав кульгавий Зеник, душа якого завжди була відкрита для щастя. Вуйко Федір не був таким оптимістом.

— Доведеться птиці вивчати чужу мову, — сказав він, розуміючи, як тяжко бути на чужині, як мовитися, без язика.

— Пусте, — сказав Гайдук, — він же і в нас говорить не своєю мовою.

Володимир ПАЛЬЦУН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Висота пташиного польоту часто залежить від комах.
- Улюблена дія командно-адміністративної системи — віднімання.

- Наші чергові нові рубежі виявились порогами бідності.
- Черги — зло! Але вони вирішують проблему вільного часу.

- Шкура продажна. Ціна — договірна.
- Ми всі — діти свого часу. Але не всі рідні...

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А ви на якому музичному інструменті граєте!

Мал. І. МАРИНИЧЕВОТ

— Щось поспішати почав...

Мал. В. АДАМОВИЧА

ЯКИХ тільки порад ви не зустрінете сьогодні на сторінках періодичних видань і кооперативних брошур! Як готувати бутерброди з червоної ікри і салат з ананасів, як впливає кропива і коріння лопуха на розміри лисини, як чоловікам досягти нечуваного успіху у молодих, як дихати на автоінспектора, як боротися з непереможним колорадським жуком і відлякувати відьом та відьмаків, як...

Багато, одне слово, публікується тепер різних порад.

А от як брати хабарі — ніхто і не цвірінкне!

Ніби ніхто не бере і ніхто не дає. Ніби ніхто про це нічого не знає. Окрім Гдьяна та Іванова...

То як же це найкраще робити, щоб... не злапали тебе на гарячому?

Отже, так... Найкраще брати хабарі у погребі. Ото, як вас коли-небудь запросять у погріб, знайте: вам хочуть дати. Спокійнісінько спускайтеся по сходах і не подавайте виду, що ви «в курсі»... Звичайно, хабара вам відразу не тицнуть, а спокійливо скажуть: «А ось у цій сулії у мене слив'янка. Не слив'янка — амброзія! Може, той... По келишку!»

Підняли по келишку раз, удруге, втретє. Потім перейшли на вишнівку. Коли у сулії залишилося на денці, і ви вже тричі проспівали «Ой, під вишнею, під черешнею...», будьте напоготові — зараз розпочнеться... І справді, той, хто вас запросив, довго чухає лоба і буркоче під ніс: «Ц-це п-п-пили, і те п-п-пили... А оте усе в-в-випили... Так що ж я вам х-х-хотів сказати? Ой! — піднімає догори вказівного пальця і дістає з кишені чималенький пакунок. — Л-л-ледве не забув, тут я вам хабара підготував...» «П-п-покладіть отам, на бочку з огірками», — байдуке каже йому, піднімаючи келишок з медовухою... Випили ще. Ще проспівали. Та й порачували до виходу. Відчиняєте двері, а на порозі — хлопці-молодці з «обхеєс».

— Здрастуйте! Ви підозрюєтеся у взятті хабарика. У вас у кишені купюри такої-то серії і з такими-то номерами. На них навіть наша позначка є: «Хабар міліції».

Ви в кишеню — лап, в іншу — лап. Немає купюр. Міліція в розпачі, а у вас тільки джмелі в голові: «Дзум, дзум, дзум!» Немає компромату! Бо хабар

лишився лежати на діжці з огірками. Але ви не жалкуєте.

— Хороша була слив'янка! — кажете на прощання і чалапкасте додому. Запам'ятайте, у погребі ще ніхто з хабарем не попадався.

А ще краще брати хабарі у морі. З аквалангом — під водою. По-перше, ніхто не побачить, а по-друге, там уже точно знаєте, що вам не запропонують пакунок з «переписаними» купюрами. Бо у морі дають не паперові гроші, а металеві. Але коли за буйком чи у нейтральних водах вручатимуть «скромний презент», не поспішайте хопати. Зважте свої сили. А то скопитеся за лантух, де тисячі три ювілейними карбованцями, а воно вас донизу «буль-буль-буль» — і потягнуло. А випускати жалко.

ном № 2 сумського об'єднання «Спорттовари». На золотій жилі чоловік сидів, на дефіциті. Хабарі самі до рук плывуть. Так ти ж умій брати.

Підійде, було, до нього покупець: — Мені б, Олексійовичу, мотоцикла...

— Немає, — відповідає, — і не буде... Покупець на стіл пляшку коньяку — раз!

— Треба подумати... — м'якшає завідувач.

Покупець на стіл «конвертик».

— Та зайдіть... десь так через тиждень... Може, щось і придумасмо...

Таким робом у роменчанки Ю. М. Бережної за мотоцикл «Ява» він узяв двісті карбованців хабара, а з жителя с. Пісків М. В. Матвієнка — сотню. З інваліда другої групи В. В. Сметаніна

а й дати, — говорить заступник обласного відділу по боротьбі з розкраданням Микола Миколайович Шаховський. — Он керівники молодіжного центру «Норма» Сергій Володимирович Колісниченко та Станіслав Федорович Загорко вирішили запропонувати бурякоцукровому агропромислому об'єднанню два комп'ютери з програмами. Звернулися до головного метролога об'єднання Володимира Дмитровича Дудченка.

— Та треба з директором порадитися, — мовив нерішуче той.

— Не хвилюйтеся — усе буде в нормі, — заспокоїли його хлопці з «Норми».

Незабаром на столі у головного метролога лежала тисяча карбованців.

А Володимир Дмитрович чи то не знав, що з нею робити, чи то з якихось інших причин узяв та й притарабанів гроші до міліції.

Але такі випадки трапляються дуже рідко. Буває, навпаки. Коли ніхто хабарів не дає, а взяти хочеться, то створюють спеціальний кооператив, який, приміром, проводить відповідні ремонтні роботи на рідному підприємстві. І тих ремонтних робіт, може, як кіт наплавав, зате за документами, які підписує кооператорам керівник підприємства, ну, майже нова Магнітка будуватися. За це ж йому — хабарик. І чималенький. Наприклад, директор Глухівського хлібкомбінату Олексій Микитович Бессараб таким чином не одну тисячу карбованців до кишені поклав.

Не вміють брати — а беруть.

А останнім часом без хабарів просто жити стало неможливо.

Хочеш купити телевізор — дай, холодильник — дай, меблі — дай, пляшку — дай. На весіллі — дай, у лікарні — дай, на цвинтарі — дай...

Одне втішає, що хоч зрідка — та попадаються.

А ще подумав: якщо хабарники раптом спробують скористатися моїми порадами, то в тунелі поїздом буде не проїхати, у морі підводному човнові — не розвернутися, ну, а до погребів кілометрові черги вишикуються...

Ні, тут або я щось не подумав, або боротьба з хабарництвом у нас іще не на належному рівні.

Може, для вирішення цієї проблеми треба комусь підсунути хабара?

М. ПРУДНИК.

Сумська область.

(ДУЖЕ СЕРІОЗНА РОЗВІДКА)

Якщо не вмієте плавати, беріть хабарі в тунелі. Тільки в такому, де курсують поїзди. Дуже надійний спосіб. Зачекайте, коли потяг підгуркоче поближче, і скомандуйте своєму хабародавцеві: «Давай!!!» Потім хапайте хабара, вискакуйте на рейки і мчіть щодуху поперед електрички. Повірте, вас не наздожене жоден міліціонер.

У інших випадках — я успіху не гарантую.

Ви, мабуть, іронічно усміхаетесь. Мовляв, беруть і на робочому місці, і на дачі, і... Правильно, беруть! Беруть і... попадаються.

От, приміром, Сергій Олексійович Сизов. Завідував у м. Ромнах магази-

взяв пляшку коньяку і літр меду, з О. М. Гай за велосипед «Аист» — пляшку горілки і чотири плитки шоколаду, з В. В. Карташова — коробку цукерок «Вечірній Київ» і пляшку коньяку. Одне слово, брав, що давали.

І слава про Сергія Олексійовича полинула ген далеко за межі Роменщини. Хоч і реклами у засобах масової інформації ніякої не було. О. В. Суприков аж із Джанкойського району Криму до Ромен прибув, аби придбати моторолер «Муравей». Ну, звичайно, довелося і йому викласти зверху сотню. Бо спробувати зробити комусь виняток — розпаскудяться покупці...

— Треба не тільки вміти брати,

СТУДЕНТ І МАМОНТ

Студент останнім часом пішов не той. Не той, кажу, студент пішов. Що тут незрозумілого? Раніше він, як і всі, плив за течією і мовчав, як риба. А тепер? Тільки що не так — мітинг, що не по його — страйкувати. А це вже, страшно сказати, дійшло до того, що почав відкрито перебирати харчами. Було б чим. І вже зовсім нікуди не годиться — став персонально для себе вимагати культурного обслуговування. В іншому разі деякі особливо розбещені демократією типи тупають ногами і вимагають перед свої ясні очі книги відгуків (не плутати з книгою скарп). А де ж того паперу набратися, коли кожен буде свої відгуки записувати! У країні й без того з папером сутужно. Але ось цим несвідомим елементом на це явно налягувати, тому й пишуть що кому заманеться. Приміром, відвідавши студентську їдальню № 12-14 (при с/г академії, директор об'єднання Л. М. Федоренко), група майбутніх аграріїв обурилась тим, що їм, бачте, «набридло давитися биточками і горілою манною кашею». Всього вісім підписів. Як на сьогоднішній день, то це ще й небагато. Або ось така заява під номером 28: «Ми, студентський контроль, провели перевірку якості приготування їжі і помітили такі недоліки: посуд брудний, в залі брудно, биточки розвалені».

А я так скажу: не подобається — не їж. А то піди пошукай, де краще. Подумаєш, биточки розвалені. Он у країні усе господарство розвалюється і насувається загроза ринку, а ніхто ж істерики не влаштовує, бо розуміють: паніка на тонучому кораблі до добра не веде. Отож давайте без паніки.

А хіба винні працівники їдальні № 12-44 (зав. виробництвом К. В. Щибля), що ні сіло, ні впало їхню харчевню студенти назвали (не лайтеся) «Бухенвальдом». А їдальня № 12-44 того ж об'єднання удостоїлася назви «Освенцім». Знову ж таки — фактична паніка, а те, що, за словами студентів, їжа в цих... кгм, закладах несмачна і далеко не поживна, — зрештою, до справи не має ніякого відношення. Тим більше, з працівниками громадського харчування про смаки сперечатися не варто, позаяк вони — фахівці. Ну, бувають недоліки, так хто ж від них застрахований? От, приміром, за минулий рік по тресту студентських їдалень Києва (а це 249 підприємств громадського харчування) тільки виявлено було: порушень правил торгівлі — 76 випадків, санітарних норм — 158, технології — 261, культури обслуговування — 24. До відповідальності було притягнуто 282 працівників. Кажуть, серед них були навіть і такі, що постійно псували кашу маслом.

А якщо серйозно, то ні студентам, ні працівникам громадського харчування я б не позаздрив. Одні нарікають на погану якість їжі, малий асортимент, інші — на низьку зарплату, відсутність механізації, незадовільне постачання. Звідки вже тут узятися добросовісному ставленню до роботи і студентській вдячності! Хоча гріх було б казати, що таке скрізь і повсюди. Ніде правди діти, серед студентських їдалень є й такі, що не згірш від наших поганеньких ресторанів. А є навіть (я не побоюся цього слова) прекрасні їдальні. Як, наприклад, у медінституті їдальня № 12-17, якою завідує Г. В. Гажалом.

І все-таки складний пішов нині студент,

і клопоту з ним не оберешся... Тому непогано було б, якби усім працівникам студентських їдалень за шкідливість видавали молоко, а на додачу — ще й по кілу м'яса (тільки щоб без кісток). З м'ясом легше, а от молоко, як і плавлені сирки, сметана, кефір у дрібній розфасовці до студентів доходять украй рідко, що створює додаткові незручності. Знову-таки дається взнаки дефіцит паперу. А що стосується зручностей, культури обслуговування і всього такого іншого, то... Один мій товариш, побувавши в Москві й усього лиш один раз покуштувавши в «Макдональдсі» капіталістичного сервісу, запрягнувся більше ніколи не користуватися послугами наших їдалень. Йому, бачте, чистих ложок кортить, серветок (і вистачає ж совісті при нашій, як уже мовилося, напрузі з папером таке вимагати!), а опріч того — ще й смачних наїдків! — і щоб без черг.

Без черг?! Ото загнув. Як це — щоб у нас, та й без черг? Он у їдальнях політехнічного,

медичного та й інших великих інститутів «фірма» категорично не гарантує швидкого обслуговування, бо ті «точка» явно перевантажені. Зате з гордістю можу сказати, що ціни в наших їдальнях набагато-а-то нижчі, ніж у зарубіжній закусушній. Ще недавно обід для студента коштував приблизно 1 крб. 30 коп., а з недавніх часів усього за 2.50, а то й 3 крб. так можна «наковтатися», що більше не захочеться (навіть при стипендії 120 каерб). Якщо від таких цін у когось пересохне в горлі, не поспішайте спрагу заливати соком. Краще напийтеся водички з крана. Це обійдеться набагато дешевше, бо, наприклад, склянка мандаринового коштує всього-на-всього один крб. п'ять копійок, а полуничного — один карбованець і одна копійка. Ціни — договірні. І тепер замість того, щоб повністю віддатися навчанню, студент сушить голову над питанням: а хто ж п'є сік за державними розцінками?

Але як би там не було, голод — не тітка, і скільки б ми не говорили про те, як важко студентові сьогодні в розумінні «чим би його заморити черв'ячка», — від того ситішим не станеш. Якщо сьогодні студентові не допомогти, то є загроза, що в умовах, максимально наближених до ринкових, він може зникнути як вид. Так колись вимерли були великі тварини (мамонти звалися). Є версія, що мамонти вимерли з голодухи. У будь-якому випадку нині студент відчуває себе не краще, ніж мамонти в льодовиковий період. Може, тому він уже й не мовчить, як риба. Одне слово — не той студент пішов.

Віктор КОЗОРІЗ,
студент факультету журналістики
Київського держуніверситету
ім. Т. Шевченка.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Добре, що дід за своє життя хоч на штани заробив!..

СТУДІЯ АНОМАЛЬНИХ ЯВИЩ

%

СТЕРЕЖІТЬСЯ ВАМПІРІВ!

Ні для кого не секрет, що всі люди поділяються на дві категорії: вампірів та донорів. Вампіри — це ті, хто висмоктують енергію з інших, а донори — ті, з кого висмоктують енергію вампіри. На жаль, зовні визначити, до якої саме категорії належить людина, дуже і дуже складно. У паспортах подібних поміток ще не роблять, а у медичній немає приладів, які могли б бодати з приблизною точністю відповіді на таке запитання. Отже, доводиться покладатися на інтуїцію, і тільки на неї.

Проте існує своєрідний барометр, який може допомогти людині визначитися. Барометр цей — самопочуття. Якщо ви після спілкування з такою чи іншою людиною раптом почуваетесь розбитим, виснаженим, знайте — ви спілкувалися з вампіром. Він невидимими присосками присмоктуються до ваших енергетичних точок, «заправляє» вас, зменшуючи таким чином ваш енергетичний запас.

Досі вважалося, що цій біді ніяк не можна зарадити. І ось наші фахівці з Білої Магії, теле-радіостудії, доктор М. В. Стовбув винайшов спосіб, що спороцентровано гарантує донорів від нападів вампірів. Цей спосіб настільки простий, що опанувати його може кожний.

Виявляється, єдине, що може нейтралізувати вампірський агресивність, — це... сміх. Так, так, саме сміх атрофує їхні присоски, завжди присмоктуються. Це відкриває Стовбув зробив випадково. Якось після почутого анекдоту його аж трусило від сміху. Він спробував у цей час припалити від сигарети кофет, але не зміг — сміх заважав йому. За аналогією він і зробив припущення, що сміх може стати чудовою зброєю, яка захищає від злодіяства вампірів. І експериментально довів свою гіпотезу.

Зустрівшись вампіра порцію смішних анекдотів, ви примусите його врешті-решт відмовитися від свого підступного наміру. Він піде шукати інших донорів.

Віталій КУЧНИЙ

КОЗЕРОГА (22 грудня — 20 січня) очікує в липні пригода. А може, і дві! Та головне, обидві веселі.

ВОДОЛІН (21 січня — 19 лютого) спершу розсмієть пропозиції, яку йому зробить. Та збагнувши можливість, котрі вона відкриває, він зстрибне від радості.

РИБИ (20 лютого — 20 березня) зійдуть в собі почуття гумору, яке загубили минулого місяця.

ОВЕНУ (21 березня — 20 квітня) і цього місяця напрожить виставити, але якщо він хоч розбагатіє, хай береється за іншу справу.

КАРАТЕ НА ВІДСТАНІ

МАЙЖЕ ТАРИС

Вірно кажуть, що всі люди талановиті. Головне — це часно в собі талант відкрити. Бо ж деякі проживають життя, не підозрюючи, що в них дремає геній. І тільки завдяки випадку, збігу обставин, невідчайчий ситуації талант вирине з людини, мов дим з плашки.

Щось подібне сталося і з Кіндратом Пилиповичем Мокроступенком. Поворотом якось увечері додому, він зіткнувся біля свого будинку з двома метрами здоровенем, котрі нахабно перетнули йому дорогу і невичлимо сказали:

— Позни сотню до зарплати!

— На жаль, — почав було Мокроступенко, та здоровеня розставши усі крапки над «і»:

— Твій похорон коштуватиме дорожче!

Третім рукою попліз Кіндрат Пилипович до кишені по гроші. І, опанувши від обурення, поплентався додому.

Ех, якби мати пістолет або, в крайньому разі, газовий балончик, — думав він, піднімаючись сходами.

Досі його бог милував. Он сусіда шість разів обирали, п'ять — роздавали, тричі — били, з них двічі — сильно. А йому миналося. Може, тому, що добре вивчив «Правила безпеки громадян, які не бажано бути пограбованими». Ці правила в місцевій пресі друкувалися, їх читав сам начальник охорони громадського порядку. За тими правилами він, ідучи вулицею, завжди тримався освітленої її частини, побачивши підозрілу постать, переходив на інший бік, не зупинявся на прохання, не реагував на запитання, особливо такі, як — котра година! чи не знайдеться сиринка! не скажете, що прохати. У ніч з підозрілим не зустрівся, у темний під'їзд не входить, з молодими не заграє, на лаві не відпочиває, у трамваї і тролейбусі намагається сісти ближче до водія, аби не випадок чого.

Та цей бандого ніби з-під землі вирис. З'явився так несподівано, що не тільки на освітленій бік вулиці не перекотів, а й кирикнути ніяк...

З цими думками вийшов Мокроступенко на балкон. І вразився, побачивши, що грабників і не збирається тікати. Стоїть собі на тротуарі, руки в кишенях, наступну жертву чекає.

«Ну і нахаба, — з ненавистю подумав Кіндрат Пилипович, — візати, б'є до йому зараз! Якби ж то він володів примовним карате. Він би йому рукою в живіт, ні, краще ногою — бах!»

Тільки подумав так Кіндрат Пилипович, як бандого весь зігнувся і, співшиши обома руками за живіт, побіг у підвороттє...

— Дивно, — одразу й не збагнув Мокроступенко, — не встиг я подумати, а що з ним скоюся!

На наступний день, сидючи на стадіоні на футбольному матчі, Кіндрат Пилипович подумки зупинив нападуючого. Коли той з м'ячем наближався до воріт, він йому (знову ж таки подумки) зробив підміжку. Футболіст упав і довго качався по траві, тримаючись за ногу, а суддя показав йому жовту карточку за симуляцію.

Експерименти продовжувалися. Входячи Мокроступенко, приміром, у кабінет до бюрократа, і коли той, не запрошуючи сісти, грубо питав: «Що треба?» — Кіндрат Пилипович так тиснув йому подумки руку, що бюрократ аж судорожно зводив, аж обличчя перекошувалося...

Останні роки колишній інженер Мокроступенко виступав з лекціями розповідями про свої виняткові здібності. Запрошує кожного бажуючого в залі взяти участь у експерименті.

— Можу кожного, хто забавляє, віддати на відстані, візати по лицю чи в живіт, або руку викрутити, або ногу, — швидко, — пропонує він.

Але йому ніхто не погоджується. Мабуть, нікому не хочеться, щоб його били. Навіть на відстані. Всі йому хочуть вярне на слово. Демонструючи безконтактне карате, бере він за свої сеанси не дуже дорого. Принаймні дешевше, ніж інші.

Матвій ГАРКАВІЙ,
оглядач Студії аномальних явищ.

ВЕЛИКИЙ ІМІТАТОР

69

Якби ви ще недавно запитали колег Дмитра Терентійовича Руквицького про його музичні здібності, вони б лише співними вігичніми руками. Мовляв, ведмідь йому на вухо наступив. А сьогодні з гордістю кажуть, що Руквицька — справжнє музичне чудо. Співає і ще й як! Усім головами — чоловіками і жінками. Інотичим. Народним. Об'єднаним. І навіть Червонопропартійним Олександром.

Принципу самої аккомпане. І на гітарі, і на акордеоні, і на роялі, і на саксофоні, і на всіх інструментах одразу. І що наддивнише — співає багатьма мовами, наслідуючи голоси усіх відомих вігичників та зарубіжних естрадних зірок. То ратфом Алли Пуганової, то Патріції Касс, то Мадонни, але з таким самим успіхом — Кобзона, Джексона, Мадуніо.

У перервах між співами обов'язково ще небуває розповідь, з чимось сперечається, дискутує, часто, знову ж таки, імітуючи відомі голови. То ратфом вигукують промову голосом популярного депутата, то робить заву, пародіюючи видатного політичного діяча, інколи йому вдається підібрати навіть голос самого президента.

Колеги — а захвати. З усіх сусідніх відділів та установ згодня сунуть цікаві. Слава про концерти Руквицького докотилася і до нашої студії. Зацікавившись феноменом, наш кореспондент встановив, що музично-імітаторські здібності прорізнялися у Руквицького одразу ж після першої інспірації, яку йому недавно робили у міській лікарні номер вісім.

Хірург, що оперував його, довго не міг пригадати свого давнього пацієнта. Але врешті-решт за асоціацією так пригадав.

— У той день, — сумно зазначив він, — у мене трапилося велике нещастя. З кишені мого халата випав і десь загубився падаючий японський колеги — мініатюрний приймач. І наче крізь землю провалився.

Пилип САХНО.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Вона в кожному домі буває на столі,
а хочете бачити її на землі —
додайте до неї ще літеру «К» —
та й будете мати живого клубка.

[Іжа — їжак].

Костянтин ВОЛОШКО.

ЗАГАДКИ

ПЕРЧЕНЯТКА

НЕБИЛИЦЯ

Пароплав по рейках мчить,
Плине потяг в небесах.
Швець майструє пальта з криці;
На бузку співа ховрах.

Кран у лузі сіно косить;
Орють лан баран з цапком,
А комбайн у місті возить
В магазини молоко.

На дубах ростуть цукерки,
П'ють кумис джмелі з квіток.
Телевежа із цеберком
Поспішає в дитсадок:
Їй малят полити треба,
Щоб зростали аж до неба!

Емілія САТАЛКІНА.

Я чорний птах.
Літаю і кричу.
А «Г» відкинеш —
В річку утечу.

[Грак — рак].

Кость ВАСЬКО.

ЧОМ СТОНІЖКИ ХОДЯТЬ БОСІ

Тупу-тупу! Пішки
йшли собі стоніжки.
Черевочки геть стоптали —
у метелика спитали,
як шевця їм відшукати,
до його потрапити хати.
Тупу-тупу! Пішки
тупають стоніжки.
Налякався стоніжок швець —
заховався у козубець.
Ось чому і досі
ті стоніжки босі!

Володимир КЛЕНЦ.

Анджеїлія
Василівна

РУДИЙ БОБ ПОЧИНАЄ ДІЯТИ

П'ригоже
періла

ОЦІНИЛА

З іронією гадавав Петро Йосипович свої перші кроки в драматургії: «Я написав п'єсу «Павук»... Але господина, у якої я наймав кімнату, була байдужа не тільки до драматургії, а навіть до всієї культури. Не стала оцінювати п'єсу, а оцінила цупкі сторінки з бухгалтерської книги, на яких вона була написана, і загорнула в них оселедці».

КОЛИ ВІН У НАС БУВ?

У своїй творчості Петро Панч часто орієнтувався на достеменні факти. Коли вийшло оповідання «Мишачі нори», в тій слободі, де письменник писав його, твір зрозуміли як допис про тамтешніх людей і навіть зробили певні організаційні висновки.

А на одному з обговорень виступив учитель з Волині і сказав:

— Я щойно вислухав оповідання про наше село. Все написано так, як воно справді в нас є. Я тільки не знаю, коли це автор був у нашому селі, що я його не бачив.

ЯКБИ
ПРИСЛУХАВСЯ...

На обговоренні історичного роману Петра Панча «Гомоніла Україна» було багато дорікань і зауважень. Письменник усе уважно вислухав, а потім сказав:

— Дякую за обговорення. Але скільки радників, стільки й порад. Коли б же я почав робити так, як пропонує і той, і інший, то замість роману в мене вийшов би протокол.

ДУМКИ НА ДОЗВІЛЛІ

Окремі вислови Панч якось зібрав в одне і назвав їх «Думки на дозвіллі». Ось деякі з них:

- Одні пишуть, щоб приносити користь рідній літературі, інші — собі.
- Основний закон творчості — знати, де поставити крапку.
- Глибока думка подібна до яскравої блискавиці, а грім — слова для її змалювання.
- Геніальні думки народжуються й випадково, але не у випадкових людей.
- Міцно сидить лавровий вінок тільки на місці тернового.
- Солдат, що думає про смерть перед боєм, уже переможений.
- Ніколи не втрачає надії тільки рибалка.

Підготував Ігор АРТЕМЧУК.

АЛКОГОЛЬ — ВОРОГ ТВИЙ

Думку про те, що від спиртного — сама лише шкода, спробували, було, спростувати заступник голови Семенівської (Чернігівщина) райагропромради П. П. Вербовий, заступник голови райагропостачу М. І. Шакола, головінж колгоспу «Дружба» В. І. Пархоменко. Спільними зусиллями вони роздобули на Крисківському (Корольський район) та Корюківському спиртзаводах 1000 л питного спирту, одержавши його за липовими документами. При обшуках у однодумців знайдено 400 літрів іще не реалізованого вищепоіменованого напою, грошей і цінностей на 10 тисяч карбованців. А загальна вартість описаного майна склала понад 30 тис. крб. Дрібниці, а неприємно.

НЕ ЗЛОВЖИВАЙМО ЦУКРОМ

А от мешканці Конотопа на Сумщині А. М. Родін та О. В. Демеха мають особливу слабкість до солодкого. Співчутливо пішовши їм назустріч, завідувач складом продовольчої бази міського управління торгівлі О. В. Нечипоренко відпустив їм 50 мішків цукру (дві з половиною тонни). Вдячні солодкоїжки віддалили желисливому комірникові по 4 цілкових за кожен кілограм. Але, трохи отямившись від щастя, яке їм привалило, вони зміркували, що така гора солодкого — навіть для них зavelика, і тут же спустили чохом всю партію по п'ятірки за кілограм жителю братньої Брянщини.

Закінчилося все це, правда, дещо скандально. А особливо — для О. В. Нечипоренка: під час інвен-

Хроніка
кримінальних
пригод

таризації на його складі виявлено нестачу 5,8 тонн цукру та 464 пляшок коньяку (пам'ятаєте, був колись такий напій?..)

КИЛИМИ — ДО КОЛИМИ?..

А знаєте, іще до квітня 1991 року килим можна було купити всього за 150 карбованців. Уявляєте? Правильно, ми теж не уявляємо. Бо в торговельних залах оті товари щось не дуже проглядались (як, до речі, й тепер). Але декому все ж таки щастить. От, скажімо, завідувач складом Тульчинської (Вінницька область) райспоживспілки О. М. Неголюк пофортунило ухопити отих 150-рубчикових килимів одразу аж цілий десяток. Хоча — що то не дріб'язкова душа! — вона тут же охоче відпродала їх іншим бажаючим. «Я ще, — подумала, — собі, дасть бог, дистану, а люди ж, бач, он як просять...»

У порядку компенсації за свій широкий жест Олена Михайлівна поклала у власну сумочку 8 тис. крб. чистогану. Погодімося, що в наш час — то не такі уже й гроші. Але й цю невеличку радість було

затмарено візитом оперативників. При обшуку у запасливої завідувачки знайшли на 30 тис. карбованців усяких імпортих штучок-дрючок, в т. ч. «відки» з касетами, дублянки та інший подібний мотлох.

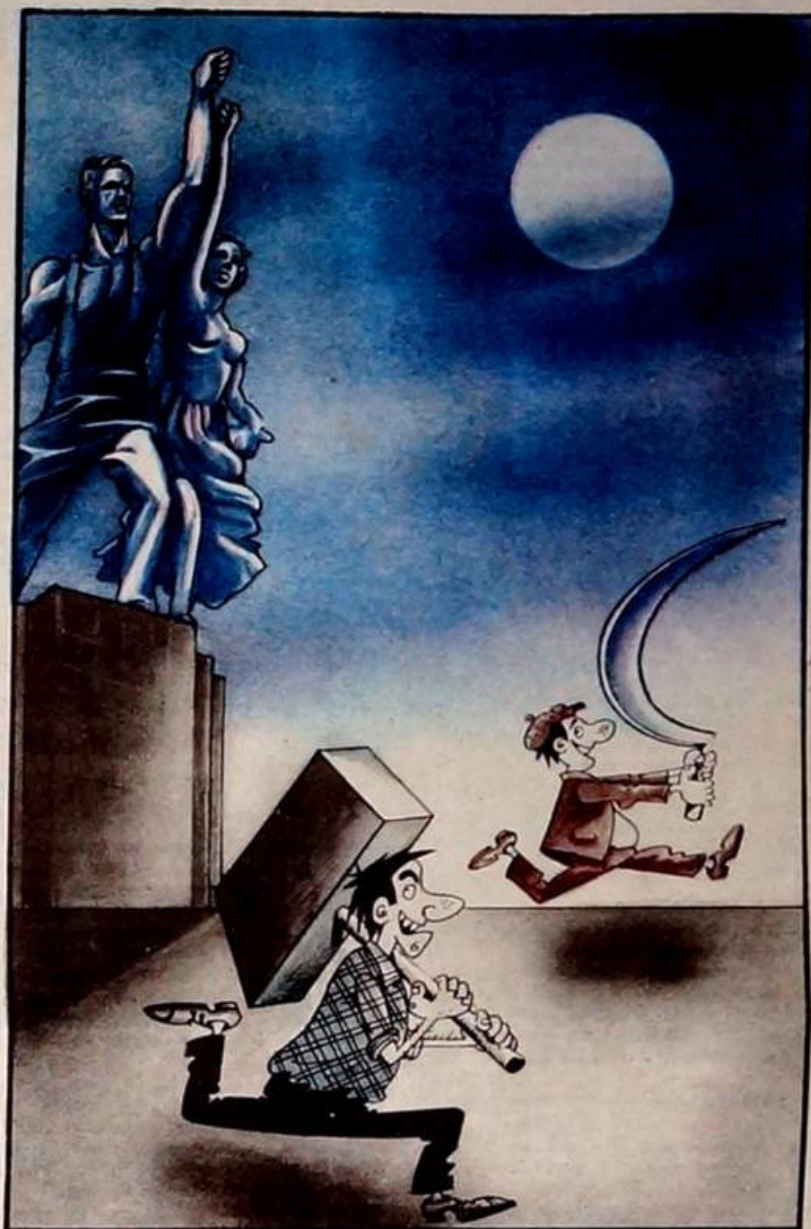
НАВІЩО ВАМ
ЧУЖИНСЬКА АРГЕНТИНА?

Таке резонне запитання завжди ставив перед диваками, які гвалт як рвалися попродавати витрішки «за бугром», інспектор відділу кадрів Радянсько-Дунайського пароппластва (Ізмаїл) С. М. Беляєв.

Коли ж від клієнта ці слова відскакували, як від стінки гороху, і Сергій Михайлович переконувався, що перед ним — такі справді затятий шукач імпортих пригод, він оформляв цього шалапуту в склад екіпажу суховантажного теплохода, який здійснює рейс з заходом в зарубіжні порти. А за сервіс брав, знову ж таки, як на сьогоднішній день, не надто й дорого — тих же десять тисяч «дерев'яних кілків».

Дорого — не дорого, а таки вдалося стягтися на сякий-такий дріб'язок «тачку» (певна річ — іномарки), пару «відкиві», а для особистої безпеки довелось купити випадком газовий пістолет із відповідним набором балончиків. Усе це, на превеликий жаль для господаря, у нього вилучено при обшуку під час арешту. На батьківщині, як бачите, теж можна пам'ятну пригоду пережити.

Добірку підготували:
В. БОЙЧЕНКО,
заступник начальника відділу
боротьби з розкраданням
соціалістичної власності МВС УРСР;
В. ШУКАЙЛО.

Тебе, певно, важко чим-небудь здивувати. Але ми спробуємо.

Нинішнього року наш шполянський інкубатор вивів нові породи качат, гусенят та курчат. Звуться вони — привілейовані...

Але не поспішай, друже, вітати працівників інкубатора із здобутком на царині селекції. Оскільки мововиведені курчата, качата та гусенята практично нічим не різняться від звичайних своїх співбратів. А тільки тим, що придбати цей пташиний молодняк можуть не всі смертні, а лише ті, хто має... привілей. Цих людей ми одразу навчилися розпізнавати. Вони не стоять із нами тижнями під ворітьми інкубатора, а одразу йдуть до його керівництва.

Не знаємо, чи вважати це привілеєм, чи ні! Але ще жодного такого ходака ми не бачили, щоб він вийшов з інкубатора з порожніми руками. Видно, особисте знайомство важить куди більше, ніж усі розбалакування про те, що привілей у нас вже ні для кого не існує.

А. БОНКО та інші —
усього 5 підписів.

Черкаська область.

Чує я, ніби цікавишся ти осялками унікальними
явищами, що відбуваються в житті. Хочу до твоєї
скарбнички додати ще й такий «експонат».

Дуже Перче!

Є в нас у Дніпропетровську парк культури та відпочинку імені Валерія Чкалова. А в ньому — дитячий кінотеатр. І знаєш, які дива відбуваються з його маленькими глядачами? Під час кіносеансу більшість з них ну ніяк не може висидіти спокійно на місці... Почався ж цей феномен непосидючості із дитини після того, як відбувся в кінотеатрі капітальний ремонт. Виявляється, під час нього будівельники забули обладнати оте делікатне місце, куди мамі водять своїх малюків.

От і прищеплюй підрастаючому поколінню любов до культури з такою культурою...

В. МОРОЗОВ.

м. Дніпропетровськ.

Дехто із політологів стверджує, що ми йдемо до капіталізму... Не знаємо, на чому ґрунтуються їхні прогнози, але в ширості цих запевнень, дуже й дуже сумніваємось.

Посуди, друже, сам. Капіталізм, як вчать нас останнім часом журналісти-міжнародники, це такий лад, де немає місця бездумності.

Вона ж у нас — на кожному кроці. Кілька років Київське верстатобудівне об'єднання імені О. М. Горького веде житлове будівництво в районі станції метро «Нивки» — у своєму колишньому селищі. Здавалось би, хорошу справу робить воно для своїх робітників. Але, захопившись одним, будівельники геть-чисто забули про інше. Про те, що людям потрібно не тільки десь жити, а й щось їсти. А в нас вийшло «по-соціалістичному». Один-єдиний молочний магазин № 22/2 забудували навколо дев'ятиповерховими колосами так щільно, що до нього покупцям тепер і не підійти, не те що якісь продукти машиною завезти. Коротше, як не крути, а доведеться цей магазинчик зносити. Зносити-то зносити, але чому не подбали про будівництво нового? Або хоча б про те, щоб розмістити магазин на першому поверсі одного з будинків. І ми, новосели, тоді б не бігали за кілометр-другий по продукти, та й у чергах менше б стояли. Але про це, Перче, нема кому думати. Тому капіталізм нам явно не загрожує.

ЖИТЕЛІ МІКРОРАЙОНУ.

м. Київ.

Жили традиції віками.
Хоч пережитком це назив,
але до тата чи до мамі
колись зверталися на «ви».

Сьогодні син на батька може
кричати, випінюючи рот,
а «батько», зиркнувши вороже,
на свій прикрикнути народ.

Всепрощеньство?

Ні, не по мені!

Бо сумніваю,
що б там не казав ти,
доброта до підлості й брехні
за рахунок совісті та правди.

Протилежні речі —

доброта

й срібняками напхнута кишеня.
Чи їде зрадив би

Христа

без його ж таки благословення?

З тобою скромні, друже, ми?

Ова!

Не розціни відвертість як образу.
Сприймаємо улесливі слова
і ми, немов належне, час від часу.

Всміхаються елебно лестуни,
а ми їм усміхаємось навзаєм.
Бува, до хмар підносять нас вони.
Ми ж тільки скромно
очі опускаєм.

Все у них доречне і доцільне.
Об'єктивна логіка сама.

Не життя,
а алібі суцільне!
Ні гріхів, ні сумнівів нема.

Та не раз у вирішальні миті,
справжню нам виказуючи суть,
їхні руки, що ретельно вміті,
як в Пілата,
брудом віддають.

Доволі печальна картина:
заради кохання й сім'ї,
благос в заяві дружина,
щоб втримали мужа її.

Любити не змусить вказівка.
Цього не доб'єшся силком.
Шановна, любов —
не путівка,
яку виділяє профком.

Анатолій БОРТНЯК

ІРОНІЧНІ РОЗДУМИ

Невже мистецтво музики чи слова
на вимирання доля приречена?
Адже, мовляв, краса —
неприбуткова,
тому й давно сумнівною була.

Усякі там сонети і сонати —
дають (це правда!) збитки нам давно.

Невже і небо
мають з плану зняти,
оскільки
нерентабельне воно?

«Феб» по-грецьки
«світлий» означає,
«Аполлон» —
«убивця», «кровожер».
В цьому суперечності немає,
як здається декому тепер.

Та й сьогодні
меценатом ситим,
що гальмом підмінює кермо,
вогос часом тішимося:
«Любитель!»
і «Губитель!» —
подумки звемо.

Дешевий хліб,
хоч і в негоду
його плекали трударі...
Про це поет напише оду,
про це співають піснярі.

Коштує дріб'язок хлібина.
Чи означає це лишень,
що вартий хліб —
снага глибинна —
дешевих віршів та пісень?

«Без risks — ні дня!» —
заявляв Аппеллес,
відомий художник з Афін.
Й зумів на полотнах багато чудес
явити сучасникам він.

«Ні дня — без рядка!» —
аби ритм зберегти,
письменник себе спонука.
Під гаслом живеш, плагиаторе,
ти:

«Ні дня —
без чужого рядка!»

Сусіда мій —
скромняга досить.
Ледь-ледь помітний при народі,
він нагород собі не просить
і червоніє при нагоді.

Під ним стежина, а не траса.
Геть невиваблива людина!
Так, скромність —
це його окраса,
проте, вона лише єдина.

Відносне в світі все. Буває,
що зірка та ж, в ту ж саму мить
комусь (батьчому) моргає,
комусь (печальному) тремтить.

Усе відносне. Врода навіть.
Людину вздрівши там чи тут,
«Безгробного могила справить!» —
напевне, думає верблюд.

Веління мистецтва
круті і суворі:
щораз, мов спочатку,
шукай новизну!
Талант — новобранець
у кожному творі,
на що натякав Марціал в давнину.

Підтвердять всі класики
очно й заочно,
хоч кожен із них у мистецтві —
Атлант,
що завжди талант — початківець.
Проте, початківець —
не завжди талант.

Я нещастю потрапив у сіті,
на облуду наткнувся якусь.
Є у мене товариш на світі,
але він забарився комусь.

В самотині,
у темні загрузлий,
відганяючи вперту мару,
розмірковую:
скільки ж то друзів
буду мати, коли я помру!

— Ой, докторе, у попереку штрикає, що й ступити не можу.
— Ану, бабулю, нагніться. Болить?
— Болить, але менше.
— А ще трохи нахиліться. Ну, як?
— Нічого не відчуваю.
— Отак, бабулю, й ходіть.

не даси на похмілля, то й корова може полетіти.

І КОРОВА ПОЛЕТІТЬ...

Повертається жінка з роботи додому, зирк — немає гусей.
— Де гусі? — питає у чоловіка.
— Полетіли у вирій... І май на увазі,

Повідомив Д. ФЕДОРЕНКО.
м. Кривий Ріг.

ФЕНОМЕНАЛЬНА ПАМ'ЯТЬ

Подруги повертаються з курорту.

— ...А от я, — каже одна, — як приїду — все-все чоловікові розкажу!
— Ну й дурна ж ти! — каже друга.
— Ну й смілива ж ти! — каже третя.
— Ну й пам'ять у тебе! — дивується четверта.

Повідомив В. СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
сміт Нові Санжари
Полтавської області.

— Іване! Ти на роботу йдеш, а чи з роботи?
— А що?
— Та цікавлюся...
— Ну, на роботу...
— Шкода. Хотів тебе запросити на чарку доброї тернової наливки.
— А якби я ішов з роботи?
— Тоді просто привітався б...

Повідомив О. ХОРОШУН.

м. Новомосковськ
Дніпропетровської області.

ФРАЗИ

● Голого короля порожніми прилавками не злякаєш.

● Ламаючи старі традиції, не наламайте дров!

В. СЛЮСАР.

● Щоб спати без задніх ніг, треба жити без задніх думок.

В. РЕВЧУН.

● Коли кажуть, що кожен має право перебувати на своєму місці, — це означає: кожна квочка, знай своє сідало.

● Шлюб за госпрозрахунком.

К. КУШНЕР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Побережіть Костюмчик

для продажу указаним в нем гражданам автомобилем. Однако до настоящего времени Пашуте М. Л. автомобиль не продан».

Гм, гм... Ну, про те, що «М. Л. Пашуте не продан», ми вже якось і самі здогадалися. Інакше чого б той Пашута писав до Перця? А от на животрепетне питання — кому продано автомобіль М. Л. Пашути? — прокурор так і не дає відповіді. От вам і вся «наясність»...

Правда, з листа А. Цимбалюка ми ще дізнаємося, що раніше аналогічна скарга Пашути була перевірена облпрокуратурою і що при цьому «установлені порушення закону при продажі автомобілів громадянам державними органами Хмельницького «Автосервісу», в зв'язі з чим внесено представлення облпрокурору для устраниня...»

Ху-у, нарешті... Зараз ми їх, тих «державних», за вушко й на сонечко. Зв'яжемося телефоном із начальником відділу загального нагляду Хмельницької обласної прокуратури О. Г. Харченком.

— «Автосервіс» перевіряли?
— Перевіряли.
— Порушення встановили?
— Встановили.
— Подання до облвиконкому надсилали?
— Надсилали.
— Ну й як?
— Та ніяк. Здається, генеральному директо-

рові «Автосервісу» О. В. Підмунякові вказали.

— Вказали — куди?
— Не куди, а на що. На порушення. Щоб більше не допускав.

— Ну і як, не допускає?

— Важко сказати. Річ у тім, що законодавство у нас недосконале. Важко когось притягти до криміналу за такі штучки, хоч вони й трапляються часто-густо. А особливо — в Біляївському, Славутському, та у тому ж Ярмолинському районах... У Біляївці дехто за це навіть з керівних крісел злетів. Але до суду справа, мабуть, ніде так і не дійде.

— Ну, а що ж тепер робити Пашуті? З цієї доброї ласки він повинен тепер, замість 5300 карбованців, викладати за належну йому машину (якщо нарешті її діждеться) в кілька разів більше?

Це запитання було сприйняте як риторичне. Олексій Гнатюк повідомив тільки, що в області прийнято рішення двадцяти двома особам продати машини за старою ціною, але то все — не «Таврії», а «Жигулі»... А під кінець висловив жаль з того приводу, що малувато випускається в нас машин, от через те — й порушення...

Словом, отак, дорогий Михайле Лукичу. Допитатися, хто ж таки конкретно роз'їжджає зараз вашою «Таврією», нам так і не вдалося. Важка це, як бачите, справа. Отож вам нічого іншого не залишається, як дочекатися, поки тих «авто» наклепають стільки, що в кожному сільмазі вам їх до пачки солі силою нав'язуватимуть. А поки що ходіть пішки. Тільки як ітимете вулицею, оглядайтеся. Щоб ненароком якийсь молодий нахаба, сидючи за кермом новенької «Таврії», не обсвітав вас із ніг до голови густою багнюкою. Та ще й не вилаяв на додачу. Швендяють, мовляв, тут усякі...

В. БОЙКО.

Аж лачно робиться, коли подумаєш, як суворо обходяться у нас подекуди із порушниками законності. Ось послушайте.

У 1988 році інваліда війни та ветерана праці Михайла Лукича Пашуту з села Михайлівки взяли на чергу в Ярмолинському райсоцзабезі на предмет придбання автомобіля ЗАЗ-1102 «Таврія». У списку на одержання цієї машини він стояв, завважте, під номером 1.

Протягом наступних двох років ярмолинському райсоцзабезові було виділено чотири «Таврії», проте жодної з них Пашуті не дісталось. Очевидно, внаслідок якихось там чистих випадковостей. Може бути, наприклад, що в тому соцзабезі є ще якась черга, скажімо, на домашні капці. І от якийсь там відповідальний товариш при проході кожної нової «Таврії» весь час через прикру неувважність заглядає не у той список. Тобто, не туди, де «Таврії» і де Пашута на першому місці, а туди, де капці і де Пашуті ще ого-го скільки ждати. І таким чином машина щоразу дістається не йому.

Словом, ні до чого певного Перець тут не додумався і попросив ярмолинську прокуратуру розібратися в цій мерехтливості. Та й недовзі отримав відповідь за підписом в.о. прокурора А. П. Цимбалюка.

Ну, перш за все, зазірнувши в кінець прокурорового листа, Перець з полегшенням зітхнув, прочитавши, що «в ході настоящей проверки нарушений закона должностными лицами района не выявлено». Завжди, знаєте, приємно зайвий раз переверідитися у кришталевої чесності посадових осіб. Так, але хто ж тоді отой такий-сякий законопорушник, який глумиться над інвалідом війни; пускаючи призначені йому транспортні засоби «наліво», та ще, може, й не без навару?..

Ага, ось. «В 1988 г. райсоцбесом список, в который был включен и Пашута М. Л., направлен в Хмельницкий центр «Автосервис»

Душан СТАРЧЕВИЧ (Югославія)

МАЛИЙ БІЗНЕС

Родина Степичів зібралася, щоб обговорити питання, як включитися у ринкову економіку. Батько Живоїн сказав:

— Любі мої, у нас вже майже не залишилося грошей, як і у нашої держави! Тому нам швидко треба перейти до малого бізнесу.

— Чи є у нас на подвір'ї яка-небудь яма? — спитала дружина Драгиця.

— Це дуже складне питання, якщо ти маєш на увазі те, що у Югославії існують тріщини...

— Це та яма, куди кожного місяця провалюється таткова заробітна плата! — не дав договорити син Дарко.

— Почекайте, зараз я вам поясню! Для мене ваші асоціації зайві! Коли б більшість людей у Югославії не мала порожні голови, усі б ми жили чудово, — сказала Драгиця.

— А навіщо тобі ця яма? — здивувався Живоїн.

— Тільки для малого бізнесу! Я хочу відкрити на нашому подвір'ї лікувальну грязьову ванну!

— Але ж на нашому подвір'ї немає грязьюки. Може, давайте посадимо троянди, будемо їх продавати? — спитав син.

— Коли ми всі почнемо тут смітити, у нас швидко буде багато грязі, — поміркував батько.

— Чудово! Грязі можна привезти з села, а вода у нашому крані й так лікувальна — белградська. Вона містить в собі пісок, йод, залізо! Навіть стронцій там є! Я чула, що у малих дозах це дуже корисно для здоров'я! — радісно сказала Драгиця.

— Ти народжена саме для малого бізнесу! — похвалив її Живоїн.

— Щиро дякую за комплімент! Я теж вважаю, що я не гірша від тих, хто розмахує руками та тягне з людей гроші! Хіба не бачите, що сьогодні наш народ кинувся лікуватися в усі лікувальні місця: Вітанковацькі лазні, Сірчанські лазні, Одменські лазні! Якби це допомогло людям! Я буду лікарем, а ви удвох — моїми помічниками. Будете зустрічати та обслуговувати гостей!

— Ти маєш рацію, Драгиця, наш народ — легковірний. І він вірить, що ми швидко почнемо жити краще лише разом з усіма існуючими сьогодні партіями, — відзначив Живоїн.

— А що ми будемо робити, коли наша ванна не допоможе окремим хворим! — поцікавився син.

— Ми відповімо їм так, як кажуть справжні лікарі: мовляв, ви не дотримувалися наших порад! Зате нам ця грязьова ванна допоможе вийти із скрутного економічного становища.

Деян ПАТАКОВИЧ (Югославія)

ЛЮБОВНА ПАРТІЯ

Ця новина мене не тільки здивувала, але й обрадувала. У газетах надрукували повідомлення, що у нашій чудовій країні буде засновано ще й Любовну партію. Тільки я прочитав, як відразу відчув, що

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«З великим задоволенням глядачі сприйняли пісню «Піду втоплюся у річці глибокій».

[3 листа до газети].

Надіслав В. СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

«Объявление
При бойне (район селхостехники)
работает цех по изготовлению памятни-
ков.

Администрация автовокзала.

Надіслав А. ЧОРНОУС.

[Цінник на кров'яну ковбасу].

Надіслав Ю. УШАКОВ.

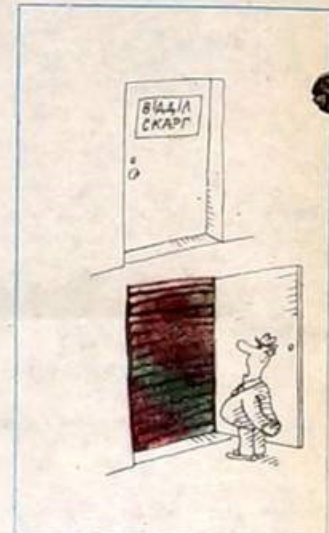
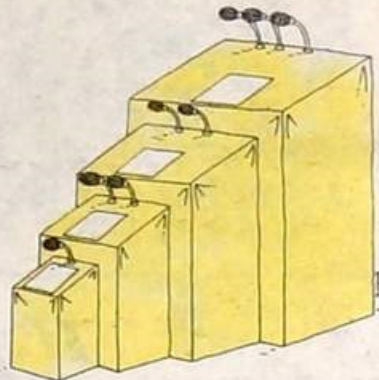
«Сім років без ремонту працює тракторист колгоспу імені Леніна А. С. Габ-
русь».

[3 райгазети].

Надіслав Г. БАМБУРА.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Еж» (Белград),
«Рогач» (Братіслава), «Ойленшпігель» (Берлін).

Малий при розмові вставляє: «Чорт візьми!», що, звичайно, не подобається мамі.

— Слухай, синку, бачиш оці десять центів? Отримаєш їх, якщо не будеш так говорити.

— Добре, мамусю, не буду! — киває головою Джон, ховає монетку і додає: — Мамо, я знаю ще такі слова, які ти оцінила б у долар.

Жінка, член міської ради, завітала у психіатричну клініку. Її увагу привернув літній чоловік.

— Давно ви тут перебуваєте? — поцікавилася вона.

— Двадцять років.

— І добре до вас ставляться?

— Не можу поскаржитися! Поворотивши з ним якусь хвилину, жінка почала прощатися. Зауваживши на обличчі чоловіка усмішку, спитала про причину. Виявилося, що це — заступник ординатора.

— Прошу вибачити, пане лікарю, — сказала вона, червоніючи, — але то для мене є ще одним підтвердженням того, що ніколи не можна оцінювати людину за її зовнішнім виглядом.

Ефектна молода жінка спостерігала за військовими навчаннями

моторизованої піхоти. Раптом — карабіновий постріл. Жінка сахнулася і впала в обійми стрункого сержанта.

— Ой, перепрошую, — вибачається вона. — Я так перелякалася.

— То пусте! — заспокоює її сержант. — А чи не поїхати б нам на артилерійські навчання?

Джон витягнув свого приятеля з-під криги. Сусідка в захваті:

— Ти повівся як герой, не думав про небезпеку!..

— А що я мав робити? — похмуро одказав Джон. — У нього ж на ногах були мої ковзани.

мушу увійти до цієї партії серцем та душею.

Я одягнув новий костюм (купив його років чотирнадцять тому) та побіг у свій улюблений ресторан. Замовив каву, потрібний коньяк, витягнув з кишені записник та авторучку й почав складати список свого уряду. Любовна партія — які чудові слова!

Почав я з рідного підприємства. Про кого ж мені ще думати, як не про свого шефа. Але як він може бути членом Любовної партії, коли я його не можу бачити.

Його заступник? Цього терпіти не можу. З помічником заступника вже три місяці не розмовляю. Їхні шанси у моєї Любовної партії дорівнюють нулю.

Подумав я також про сусідів з магазину самообслуговування. Минулого тижня їхній шеф продав мені черствий хліб, а за триста грамів сиру запросив подвійну ціну. М'ясника я не бачив уже давно, оскільки м'ясо востаннє купував у нього два роки тому (я не вегетаріанець!). Тепер він мене вже не впізнає, окрім того, м'яса у нього за цей час не було.

Мої шкільні друзі для цього не підходять. Майже усі вони вступили до Спілки югославських комуністів,

коли зрозуміли, що будуть мати користь від цього. Довго чекали, нічого не одержали, а тепер усі виходять із тої Спілки. Хочуть створити іншу. У Любовній партії таким місця немає!

До тих моїх друзів, з якими я граю у футбол, я теж довіри не маю. Столе, економіст, так штовхнув мене під час гри, що я мало не зламав ногу. Де його повага, любов до людей? Навіть його знайома з магазину «Квіти» теж змінила своє ставлення до мене. На дві останні зустрічі з нею я запізнився на годину, а вчора взагалі не пішов.

Удома в мене справи теж кепські. Як я можу зробити, щоб моя дружина вступила у Любовну партію, коли ми сваримося із нею двадцять разів на день.

Хвилює мене те, що сьогодні ситуація складається дуже делікатна, не така, як раніше. Здається мені, я буду не тільки лідером партії, але й її єдиним членом.

Я ковтнув коньяку та почав розмірковувати, на який день призначити створення партії.

Переклав О. КРОТКОВ.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавець:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 13 (1343)
(на українській мові)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 03.06.91.
Підписано до друку 26.06.91.
Формат 70×108. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друку. арк.
14 умовн. фарб-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1 108 400 прим. Зам. 01100131.
Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

С Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

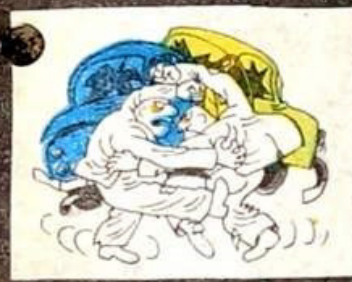
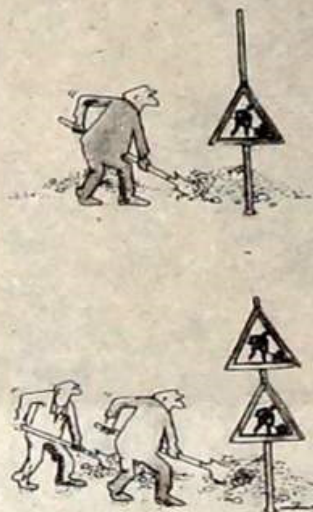
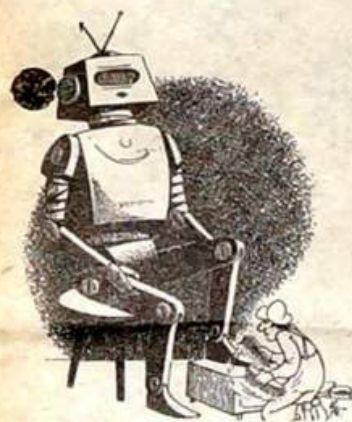
Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковувати із журналу матеріали,
треба обов'язково поспішити
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Темі малюнків цього номера
придумали: В. Адамчик, М. Бочаров,
А. Василенко, Р. Дружман,
О. Коноваленко, В. Солонько,
Л. Телятников, С. Федько.

Адвокат вислуховує свідка — гарну блондинку з волошковими очима. І аж через бар'єр нахилиється — так вдивляється у неї.
— Прошу сказати високому трибуналові, що ви робили в понеділок увечері.

Блондинка кліпає очима.

— Іздила машиною за місто.

— А у вівторок увечері? — з ніжними нотками у голосі запитує адвокат.

— Також, — звучить весела відповідь.

Адвокат, здається, зараз вивалиться з-за бар'єра.

— А що ви будете робити

завтра ввечері? — запитує він палким шепотом.

Прокурор підскакує з місця: — Високий трибунале! — кричить він. — Прошу відхилити запитання!

Суддя настроєний примирливо: — А чому це адвокат має відмовлятися від обраної лінії захисту?

— Тому, що я раніше домовився зі свідком на завтрашній вечір! — кидає знервовано прокурор.

Переклала Н. ШИШКІНА.

ШТАНИ

— Ти звідки, чоловіче, взявся, Що рушником підперезався? Чи не згубив тишень штани? — Та ні! У шафі ось вони. Носити вдома? Що ти? Що ти? Не перейду я цю межу, Я їх, кохана, для роботи, Немов-зіниці, бережу. Вони у мене бо ж єдині, А де нові дістанеш нині?

Дмитро СОЛОДКИЙ.

На пляжний Косі

Мал. О. КОХАНА

